תיק

39

18/ו/69

לברכה ואלי שלום רב.

זה היום שבוע ימים מאז האסון שפקד אותנו. זה יקח זמן
עד שנתגבר על הטראומה שבאה עלינו כחתף. עוד אי אפשר
את [illegible] בלעדיו כה היה חלק ממני, כאילו דבר מה נגדע
מתוכו וקשה להתרגל למחשבה שאיננו. עוד לא התפכחנו מהבהלה
וטרם הגיע לתודעה.

לבנות המשפחה (מה רק היום מימי ״השבעה״. בלהה מגיבה באומץ
פנימי מול המשבר אבל גם זה דמיון הוא והמתחולל
בנפש פנימה אין לו תשובה.

ביום ה׳ שעבר, אחרי השעה 4 אחה״צ קיבלנו הודעה טלפונית
ממשטרת נצרת. האסון קרה ב 13^{30} בדרך מאזור התענך לבית־
שאן. התנגשות עם אוטובוס להובלת ילדים. מה קרה בדיוק אין
לדעת ואולי גם זה לטובה.

ביום ו׳ בלילה שלחנו לכם מברק לפי הכתובת 94-30 85th ave
NY 11323 אבל יומיים לאחר מכן קבלנו אותו חזרה - והסבה
לא ידועה לנו. טוב שדברנו עם יונה פינגולד שהתקשר אתכם.

ביום ב׳ בלילה ישבתי ליד הטלפון עד השעה 12:15 וחכיתי
לצלצול שלכם אך לא הגיע. התברר לאחר מכן שהמרכזיה שלנו וגם
כשהקווים פנויים, נותן צלצול של ״תפוס״. הייתי מבקשכם
לשלוח לי מספר הטלפון שלכם באם ישנו.

אני מנסה לחזור למסלול החיים התקין אבל זה קשה. כולם
עוד תחת ההלם הזה. הפתאומיות שבדבר אולי גורם נוסף. הוא היה

כה מושרש במקום ובחברה ונעקר כל כך פתאומי שקשה להתאושש.
ומובן - רק לומר המצב מרגישים איזה קשר עמוק נוצר במשך
השנים בינינו. קשר יותר חזק ויותר עמוק מאשר קרבה משפחתית. אני
זוכר פעם כי קשה לי כל כך שבאת המשק כמו הפעם.

אתם חסרתם כאן בימים אלה מאד מאד. לא רק בגלל הקרבה המשפחתית
או בגלל הידידות שבינינו. אבל בימים כאלה גם לנו נחוץ להיות
יחד עם אותם האנשים שאתם נוצרו אותם הקשרים ומרגישים כמוני.
הרבה הרהורים עולים במחשבה וקשה לסכם אותם ואני רוצה להיות
רגשני. הפעם הבאה אכתוב יותר גם על ענינים כלליים של המשק.
אני מקוה שהצפיה עם ההחלטות של המזכירות להוסיף הזמן
אליכם אינפורמציה שוטפת על הכל. הייתי מבקשכם לכתוב לנו
איך ההתקדמות, איך עם הילדים ואיך עם העבודה. בכלל. לא מעניין
סוף לקבל מכתב - זו תמיד חוויה נעימה.

בתקוה שנוכל מהיום והלאה למסור לכם רק בשורות טובות
[illegible].

באהבה מכולם
[illegible]